

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ НЕДОВЪРШЕНО ЛЕТЕНЕ

Част 1 от „Лари Клейтън“

chitanka.info

— Долар и двајсет, ако обичате.

От полусънното му състояние го извади грубият, леко дрезгав глас на сервитьорката, който натрапчиво контрастираше с меката мелодия на „Скорпиънс“, лееща се от разнебитените тонколони на кафенето. Лари бръкна в джоба си, извади смачкана на топка банкнота и я плъзна по издраскания плот, без дори да я погледне. Сервитьорката, която сякаш бе излязла от ТВ-реклама за целулит, му подаде някакво ресто, което той натика в джоба си, без да го преброи. Хвърли поглед към масата, отрупана с чашки от кафе, изненада се кога е успял да изпие толкова и излезе навън.

Студеният ноемврийски вятър сякаш го преряза с нож. Закопча догоре коженото си яке и по навик потърси из джобовете си цигари. Колкото и да е странно, имаше — някакъв предисторически пакет кемъл се беше забутал във вътрешния му джоб. Лари извади последната цигара, изхвърли пакета на тротоара („Майната ѝ на културата!“ — помисли си мрачно и се ухили) и се опита да запали. Успя, по негова преценка, на седемдесетия път, дръпна силно и усети познатото замайване. Дори не се закашля. „Я гледай, не съм пушил оттогава, а нищо ми няма... Да, Хосе, и това го има на белия свят — белия свят с черните хора по него.“

Тръгна по улиците без определена цел. Просто искаше да се поразходи, за да не мисли за...

След като болката му попремина, осъзна, че се е спрял пред сергията на уличен продавач на компактдискове. Младежът, който сигурно нямаше и седемнайсет, бе надул до дупка разбираната си уредба и от колоните гърмеше „Диви коне“. Неговото парче... Учуди се колко топло е бащинското чувство, което се появи заедно с тези думи. Протегна ръка като робот и взе прозрачната пластмасова кутийка. Отвътре го гледаше приветливо, красиво и усмихнато лице. Но не неговото.

Усети, че продавачът го наблюдава втренчено, затова бръкна в портфейла си, извади първата попаднала му банкнота и му я подаде. С крайчеца на окото си забеляза как младежът зяпна от изненада — е, все пак банкнота от хиляда долара не се вързва много с кожено яке, коса на опашка и калъф на китара, небрежно праметнат през рамо... Грабна диска и се отдалечи с бързи крачки от сергията. Защо бе, глупак? — прошепна някакъв глас в ъгъла на съзнанието му. Разкарай се! —

промълви наум Лари и се взря в обложката. От нея продължаваше да го гледа триизмерното лице на Тони. Бившето гадже на бившата му приятелка.

Спомни си как преди две години бе отишъл при президента на „Саймън Рекърдс“ и му бе предложил да работят заедно. Възрастният мъж бе прослушал демодиска и обяви, че е страхотен. Но още тогава честно предупреди Лари каква ще е реакцията на борда на директорите. Щяха да му предложат две възможности — или да го издават, но отсега нататък да гледа глупавата си физиономия само в огледалото, или да продължи да бъде талантлив, но никому неизвестен млад китарист, който свири за жълти стотинки в местния рок-клуб.

Така и стана.

Лари избра първата възможност. Разтичаха се и на бърза ръка му намериха заместник. Всъщност Лари сам го предложи. Колкото и да го мразеше, все пак предпочете зад името му да стои лицето на познат, пък бил той предишният любовник на приятелката му. Пък и Тони наистина беше красив. Със свободно падащата около очите му руса коса и замечания си поглед той мигом спечели благоволенieto на шефовете на „Саймън Рекърдс“. Един от тях, пьян до козирката, на една от промоциите цинично бе обяснил на Лари: „На народа, моето момче, му е писнало от грозници!“

Това се бе случило преди две години и три диска време. Психогенната музика на Лари се бе харесала и му бе донесла популярност... но популярност само на теория. В действителност можеше с часове да се разхожда по улиците като сега и никой да не извика от другия тротоар: „Хей, това не е ли Лари?“, или: „Мистър, бихте ли ми дали автограф?“ Не, автографите бяха привилегия на Тони. И снимките. И интервютата. И промоциите. Всичко. Тони бе параванът, зад който се криеше грозното лице на Лари.

Лари хвана диска гнусливо, само за тъглчето, сякаш се боеше от зараза, и го хвърли с все сила на земята. На всички страни се разхвърчаха парчета пластмаса. Минувачите се обърнаха, един направи красноречив жест около слепоочието си. Лари въздъхна. „Така е, Хосе, и това се случва понякога — позволиш на един красавец да те замества някъде и след време откриваш, че те замества не само по обложките...“

Когато застана пред прага на студиото, извади магнитна карта и я прекара през процепа на компютъра. Вратата избръмча и се отвори.

Лари влезе и вдъхна с пълни гърди познатия въздух. Тук беше в безопасност. Колко безсънни нощи помнеха тези плеъри, рекордъри, пултове, микрофони и тъй нататък... Дори когато му е било тъжно, бил е вбесен или разстроен, чувствал е механичният подтик да дойде тук и да свири, да свири... Докато го заболят сърцето и пръстите.

Вчера обаче бе по-различно. След като излезе от дома на Джулия, където завари Фокси и Тони седнали плътно един до друг, вгледали се в очите с тъпата замечтаност, позната от обложките, първият му порив бе да дойде тук и да запише нещо. Нещо като извинение, че любовта му не се бе оказала достатъчна. Нещо, с което да ѝ разкаже, че не винаги сладникавите плакатни красавци са за предпочитане пред грубите и цинични рокери — поне заради това, че в тях има изкуство, има живот, има младост...

Но си остана къщи. Не бе в състояние да записва. Чувстваше тялото си невероятно далеч. Очите му туптяха от нахлупата в главата му кръв. Ръцете му трепереха, а в мозъка му се въртеше единаединствена мисъл — тежка, трескава, огромна: „ЗАЩО?“

Лари измъкна китарата си от калъфа, перна с юмрук шалтера и включи куплунга към пулта. Две-три дръпвания на струните — нямаше нужда от повече настройка. Затвори очи, появи се образът на Фокси — жизнена, усмихната и с друг. Не разбра чие лице вижда до любимата си. То беше... някак странно. В него се бяха преплели десетките ѝ любовници, като образуваха някакво злокобно и мрачно подобие на октопод с ухилени сладникави лица вместо пипала. Сърцето му прескочи един удар. Сграбчи китарата и блъсна с разтворени длани бутона за запис.

Не знаеше какво възнамерява да свири, докато не докосна струните. Свиреше бясно. Както винаги, пръстите не успяваха да догонват мисълта, а ритъм-блокът не успяваше да догонва мелодията. Лари галеше китарата, милваше я, увещава я, говореше ѝ с тих и мек глас, шепнеше ѝ нежни думи, разплакваше я, разпалваше огньовете и ги потушаваше, оплакваше се, търсеше съчувствие от нея, стенеше, кикотеше се истерично и през цялото време пред очите му бе неговата Фокси, която се смееше щастливо в прегръдките на някой друг, а той не искаше да мисли кой точно е този някой друг и затова блъскаше все

по-яростно струните и изливаше върху тях цялата си мъка и злоба към този проклет живот — какъв ти живот, ха-ха, малка купчинка кучешки лайна в канализацията, а не живот, няма живот за теб, животът е само за красивците, затова свири, Хосе, свири докато можеш, свири, мамицата му, и той свиреше, свиреше, свиреше, блоковете на апаратурата вече димяха, един-два светодиода избухнаха, мятайки наоколо електрически сълзи, а той свиреше, за да унищожи образа на Фокси пред очите си, нейния и на другия до нея, не, не човек, човешко ли е да се отнема любов, затова свири нечовешки, свири както можеш, свири, майка му стара, сви...

Преди да заглъхне последната нота, преди да успее да вдигне пръстите си от струните, Лари разбра какво ще се случи. Болката в гърдите бе прекалено красноречива, за да бъде сбъркана. Китарата се изплъзна от безчувствените му ръце, падна на пода и със звук на сватбена чаша се разби на парчета. Струните тъжно изплакаха и се разхвърчаха наоколо като пипала на огромен паяк. Лари падна на колене, опитваше се отчаяно да поеме въздух, пръстите му напипаха бутона за изваждане на диска. Натисна го. Изкрещя. По-точно, опита се да изкрещи, но болката в гърдите превърна вика му в немощно хъхрене. Погледна пръстите си и видя, че са разкъравени. Почти петнайсет минути без прекъсване? Е, Хосе, с всеки изминат ден ставаш по-добър, само дето отсега нататък ще се изявяваш в ада...

Лари се пресегна със сетни сили към масата, вдигна с усилие прозрачната кутийка, зачуди се колко приятно изглеждат кървавите отпечатъци върху пластмасата, пхна диска вътре, намери пипнешком листче и химикалка и с последен отчаян импулс на волята си написа:

ЛАРИ КЛЕЙТЪН

„Недовършено летене — 14.42

Честит рожд...“

Откриха го след два дена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.